

Sygn. akt XVI GC 3426/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Paulina Wrotniak

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **P. K.**

o zapłatę kwoty 10.000 zł

I. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

- 2.251 złotych od dnia 15 lipca 2015 roku do dnia zapłaty;
- 2.706 złotych od dnia 30 lipca 2015 roku do dnia zapłaty;
- 984 złotych od dnia 12 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty;
- 1.476 złotych od dnia 15 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty;
- 1.230 złotych od dnia 29 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty;
- 1.353 złotych od dnia 15 września 2015 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2.717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 3426/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 marca 2016 r., (data nadania k. 36v) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. K. kwoty 10 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- I. 2 251,00 zł od dnia 15 lipca 2015 r. do dnia zapłaty,
- II. 2 706,00 zł od dnia 30 lipca 2015 r. do dnia zapłaty,
- III. 984,00 zł od dnia 12 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,

IV. 1 476,00 zł od dnia 15 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,

V. 1 230,00 zł od dnia 29 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,

VI. 1 353,00 zł od dnia 15 września 2015 r. do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że dochodzi zapłaty należności wynikających z umowy dzierżawy dwóch podnośników typu S., zawartej przez strony w dniu 08 maja 2015 r. W dniu 05 maja 2015 r. podnośniki zostały dostarczone na budowę hali w M.. Zwrot podnośników nastąpił kolejno 27 lipca 2015 r. i 31 sierpnia 2015 r. Z tytułu wykonania umowy powód wystawił faktury VAT nr (...). Pozwany uiścił jedynie części należności wynikającej z faktury VAT nr (...). Powód podjął próbę ugodowego załatwienia sprawy jednakże nie przyniosły one rezultatu. Pismem z dnia 31 sierpnia 2015 r. wezwał pozwanego do zapłaty należności. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi. Wobec powyższego wytoczenie powództwa stało się konieczne (pozew k. 2-6).

W dniu 18 kwietnia 2016 r. przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt XVI GNc 2848/16 (nakaz zapłaty k. 38).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany podnosił, że w pozwie nie wykazano, że usługa rzeczywiście była świadczona w ilości i zakresie wskazanym w załączonych fakturach VAT. Pozwany wskazał, że był jednym z głównych podwykonawców na budowie hali koło Ś.. Na skutek niewłaściwego postępowania inwestora pozwany nie otrzymał wynagrodzenie na wykonane prace, co skutkowało zadłużeniem u własnych kontrahentów. W przypadku uznania przez Sąd zasadności dochodzonego roszczenia pozwany wniósł o rozłożenie zadłużenia na raty (sprzeciw, k.45-48).

Postanowieniem z dnia 02 listopada 2016 r. Sąd skierował strony postępowania do mediacji. Strony nie wyraziły zgody na przeprowadzenie mediacji w przedmiotowej sprawie. Pełnomocnik powoda wyjaśnił, że po wydaniu nakazu zapłaty w niniejszej sprawie pełnomocnik powoda podjął próbę ugodowego zakończenia sprawy. W efekcie przeprowadzonych rozmów strony ustaliły warunki ugody. W dniu 23 maja 2016 r. strony postępowania zawarły ugody, przesłaną stronie powodowej w dniu 16 czerwca 2016 r. Strona pozwana nie wywiązała się z ustalonych warunków ugody. Pozwany nie kontaktował się z powodem celem wyjaśnienia zaistniałej sytuacji (pismo procesowe powoda wraz z załącznikami k. 83-91).

Na rozprawie z dnia 18 stycznia 2017 r. pełnomocnik powoda złożył pismo procesowe w którym odstąpił od zawartej ugody zgodnie z zapisem § 3 ust. 1 porozumienia wobec nie wykonywania przez pozwanego warunków ugody – brak spłaty zadłużenia w ustalonych terminach jak również niewycofanie sprzeciwu w niniejszej sprawie (pismo procesowe powoda wraz z załącznikami k. 104-108).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 08 maja 2016 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (dalej jako (...) sp. z o.o.) zawarła z P. K. (...) Usługi Budowlane (...) umowę najmu nr (...). Ust. 2 umowy określał przedmiot umowy najmu oraz stawkę czynszu najmu za dobę, który wynosił 100 zł netto

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: umowa najmu k. 7, ogólne warunki wynajmu podestów ruchomych k. 8).

Przedmioty umowy zostały dostarczone w dniu 08 maja 2015 r. na teren (...). Zwrot jednego z podestów (...) nastąpił w dniu 27 lipca 2015 r. Zgłoszeniem telefonicznym z dnia 14 sierpnia 2015 r. P. K. przedłużył okres wynajmu drugiego z najmowanych podestów (...) do 31 sierpnia 2015 r.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: protokoły dostarczenia k. 9-10, karta zgłoszenia telefonicznego k. 11 i 13, protokoły odbioru k. 12 i 14)

W dniu 30 czerwca 2015 r. (...) sp. z o.o. wystawił na rzecz P. K. fakturę VAT nr (...) na kwotę 3 505,50 zł brutto tytułem najmu dwóch podnośników oraz opłaty tytułem transportu podnośnika na teren budowy hali za okres od dnia 16 czerwca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2015 r.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: faktura VAT nr (...) k. 15-16, karta zgłoszenia telefonicznego k. 17)

W dniu 15 lipca 2015 r. (...) sp. z o.o. wystawił na rzecz P. K. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2 706,00 zł brutto tytułem najmu dwóch podnośników za okres od dnia 01 lipca 2015 r. do dnia 15 lipca 2015 r.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: faktura VAT nr (...) k. 18-19)

W dniu 28 lipca 2015 r. (...) sp. z o.o. wystawił na rzecz P. K. fakturę VAT nr (...) na kwotę 984,00 zł brutto tytułem najmu podnośnika za okres od dnia 16 lipca 2015 r. do dnia 28 lipca 2015 r.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: faktura VAT nr (...) k. 20)

W dniu 31 lipca 2015 r. (...) sp. z o.o. wystawił na rzecz P. K. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 476,00 zł brutto tytułem najmu podnośnika za okres od dnia 16 lipca 2015 r. do dnia 28 lipca 2015 r.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: faktura VAT nr (...) k. 21)

W dniu 14 sierpnia 2015 r. (...) sp. z o.o. wystawił na rzecz P. K. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 230,00 zł brutto tytułem najmu podnośnika za okres od dnia 03 sierpnia 2015 r. do dnia 14 sierpnia 2015 r.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: faktura VAT nr (...) k. 22)

W dniu 31 sierpnia 2015 r. (...) sp. z o.o. wystawił na rzecz P. K. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 353,00 zł brutto tytułem najmu podnośnika za okres od dnia 17 sierpnia 2015 r. do dnia 31 sierpnia 2015 r.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: faktura VAT nr (...) k. 23)

Pismami z dnia 09 września 2015 r. (...) sp. z o.o. wezwała P. K. do zapłaty kwoty 12 361,50 zł w terminie 3 dni od dnia doręczenia niniejszego pisma.

(okoliczności bezsporne, nadto wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania oraz potwierdzeniem odbioru k. 24-25, wiadomość e-mail k. 26-27)

W dniu 23 maja 2016 r. (...) sp. z o.o. zawarła z P. K. porozumienie dotyczące spłaty należności dochodzonych niniejszym postępowaniem. W § 1 porozumienia P. K. oświadczył, iż zadłużenie wobec powoda wynikające z faktur VAT nr (...) wynosi 10 000,00 zł. P. K. zobowiązał się do spłaty całości zadłużenia wynoszącego 11 642,00 zł według ustalonego w porozumieniu harmonogramu spłaty (§ 2 porozumienia). Strony ustaliły, że w przypadku braku którejkolwiek z rat określonych w porozumieniu, (...) sp. z o.o. może odstąpić od zawartego porozumienia bez składania oświadczeń i będzie dochodził całości należności wraz z wszelkimi odsetkami i kosztami (§ 3). P. K. nie dotrzymał warunków zawartego porozumienia.

(okoliczności bezsporne, nadto dowód: porozumienie z dnia 23 maja 2016 r. k. 89)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dowody z dokumentów, które należy uznać za wiarygodne jako jednoznaczne i niekwestionowane przez strony postępowania. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd pominął dowód z przesłuchania świadka J. Ś. oraz dowodu z przesłuchania stron z uwagi na cofnięcie wniosków o przeprowadzenie tych dowodów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy najmu. Zgodnie z treścią art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz, który w myśl przepisu art. 659 § 2 k.c., może być oznaczony w pieniądzu lub w świadczeniach innego rodzaju. Umowa najmu zaliczana jest do grupy umów, których celem jest umożliwienie podmiotom prawa cywilnego korzystania z rzeczy lub z praw (por. J. Panowicz-Lipska (w:) System Prawa Prywatnego, tom 8, Warszawa 2004, s. 17-22). Podstawowym obowiązkiem wynajmującego jest wydanie przedmiotu najmu celem umożliwienia korzystania z niego przez najemcę, a obowiązkiem najemcy jest zapłata określonego w umowie czynszu. Umowa najmu jest także umową wzajemną, której cechą charakterystyczną, jak wskazano powyżej, jest to, iż świadczenie jednej ze stron ma być ekwiwalentem świadczenia drugiej. Można zauważyć, że świadczenie wynajmującego ma charakter trwały, gdyż polega na trwałym zachowaniu się wynajmującego przez cały okres najmu. Natomiast świadczenie najemcy ma, co do zasady charakter okresowy, chyba że czynsz jest płatny jednorazowo za cały okres najmu. Podstawowym obowiązkiem najemcy jest zapłata czynszu. Stosownie do art. 669 § 1 k.c. najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umówionym.

W przedmiotowej sprawie fakt zawarcia umowy najmu między stronami pozostawał poza sporem. Pozwany nie kwestionował żadnych okoliczności faktycznych, wskazując jedynie, iż powód nie wykazał, że umowa była w ogóle wykonywana oraz w ilości i zakresie wskazanym w fakturach VAT. Pozwany podnosił, że faktury VAT nie stanowią dowodu na powyższe okoliczności. Ponadto pozwany podnosił, że wobec niewłaściwego zachowania inwestora sam zalega wobec własnych kontrahentów.

Umowa nr (...) zawarta w dniu 15 maja 2015 r. między powodem (...) sp. z o. o. w W., a pozwanym P. K. (...) Usługi Budowlane (...) nie budziła wątpliwości Sądu. Umowa ta została zawarta przez uprawnione do tego osoby – wynajmującego i najemcę, a nadto określała elementy przedmiotowo istotne w świetle art. 659 § 1 k.c. umowy dzierżawy, a więc przedmiot najmu i czynsz.

Umowa w ust. 2 wskazywała, że czynsz najmu został ustalony na kwotę 100,00 zł netto za dobę najmu podnośnika. Na dowód wysokości roszczenia powód przedstawił do akt sprawy faktury VAT nr (...). Pozwany na żadnym etapie postępowania nie kwestionował wysokości świadczenia należnego powodowi, a z faktury zaś wynika, że czynsz został naliczony zgodnie z łączącą strony umową (po stawce 100,00 zł netto). Powód celem wykazania okresu najmu (czasu wykonywania umowy) przedstawił wraz z pozwem protokoły dostarczenia przedmiotu najmu na w miejsce oznaczone w umowie najmu oraz protokołu odbioru przedmiotów najmu wraz z kartami zgłoszenia zwrotu. W przekonaniu Sądu powód wykazał wyżej wymienionymi dokumentami czas najmu oraz ilość świadczonych usług. Sąd nie znalazł podstaw aby kwestionować ten dokument z urzędu, wobec czego należało uznać za udowodnioną przez powoda wysokość roszczenia w sprawie. Wobec powyższego zarzuty pozwanego zgłoszone w sprzeciwie należało uznać za nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 210 § 2 k.p.c., każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych. Wypowiedzenie się co do twierdzeń strony przeciwnej o okolicznościach faktycznych winno odnosić się w sposób konkretny i jednoznaczny do wszystkich podniesionych przez tę stronę twierdzeń. Obowiązek przewidziany w art. 210 § 2 k.p.c. zmierza do zakreślenia okoliczności spornych i bezspornych między stronami i ma wpływ na zakres ewentualnego postępowania dowodowego. Dowodzeniu podlegają bowiem tylko okoliczności sporne między stronami, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 212 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 229 k.p.c.). W sytuacji, w której strona obarczona obowiązkiem wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej o okolicznościach faktycznych, co do nich się nie wypowie, naraża się na zastosowanie przez Sąd dyspozycji art. 230 k.p.c., zgodnie z którym, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Jeżeli strona chce zaprzeczyć

twierdzeniom strony przeciwnej o faktach, powinna uczynić to wyraźnie, odnosząc się do konkretnych okoliczności faktycznych i przedstawiając jednocześnie własne twierdzenia odnośnie kwestionowanej okoliczności.

Strona powodowa w toku postępowania wskazała, iż po wydaniu nakazu zapłaty zwróciła się do pozwanego z propozycją polubownego rozwiązania sporu. W efekcie strony postępowania zawarły porozumienie, w którym pozwany P. K. uznał roszczenie powoda dochodzone pozwem w całości. W porozumieniu tym ustalono wysokość oraz terminy spłaty poszczególnych rat. Wskazać należy, że celem ugody jest przekształcenie niepewnego lub spornego stosunku prawnego w pewny i bezsporny, przez uchylenie niepewności co do roszczeń wynikających z danego stosunku lub zapewnienie ich wykonania. Ugoda może też dotyczyć także sporu w przedmiocie samego istnienia stosunku prawnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 1974 r., III CRN 110/74 – OSP 1975, nr 4, poz. 98). Wskazać również należy iż uznanie roszczenia może być dokonane w trzech różnych formach: jako uznanie właściwe, ugoda i uznanie niewłaściwe. Pierwsze stanowi nieuregulowaną odrębnie umowę ustalającą co do zasady i zakresu istnienia albo nieistnienia jakiegoś stosunku prawnego, drugie stanowi także umowę, z tym, iż jest to umowa uregulowana i różni się od uznania właściwego tym, że samo istnienie lub nieistnienie stosunku prawnego nie jest kwestionowane, a istnieje jedynie niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku (art. 917-918 k.c.). Wreszcie, trzecią formą jest tzw. uznanie niewłaściwe, które można określić jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach sygn. akt I ACa 171/05). Niewątpliwie jednak Sąd zaznacza, że uznanie długu nie pozostaje bez wpływu na rozkład ciężaru dowodu. Uznanie długu ma bowiem istotne znaczenie dowodowe w sferze procesu cywilnego, w tym sensie, że wierzyciel przedstawiający dowód uznania długu przez dłużnika nie musi wykazywać w inny sposób istnienia swej wierzytelności, natomiast to dłużnika obciąża wówczas powinność wykazania, że uznana wierzytelność w rzeczywistości nie istnieje, lub istnieje ale w mniejszym wymiarze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1973 r., II CR 700/72, LEX nr 7218). W niniejszej sprawie należało przyjąć, iż wobec zawarcia umowy doszło do uznania niewłaściwego. W takim stanie rzeczy w niniejszej sprawie uznanie przez pozwanego długu wobec powoda spowodowało tylko zmianę ciężaru dowodu poprzez przeniesienie go ze strony powodowej na stronę pozwaną. To zatem pozwany winien w przedmiotowym procesie wykazać, że uznana wierzytelność w rzeczywistości nie istnieje, lub istnieje, ale w mniejszym wymiarze. W niniejszej sprawie pozwany nie zaprzeczył żadnym okolicznościom faktycznym, a wręcz przyznał okoliczność zawarcia umowy i wystawienia faktur VAT przez powoda. W pozwie powód wskazał nadto, że pozwany zapłacił część należności wynikającej z faktury VAT nr (...). Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, ale nie podniosła żadnych twierdzeń, ani nie przedstawiła żadnych dowodów uzasadniających takie stanowisko w sprawie. Wobec udowodnienia przez powoda istnienia roszczenia oraz jego wysokości zasadnym było zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kwoty 10 000,00 zł dochodzonej pozwem.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz na podstawie art. 659 i n. k.c., Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W niniejszej sprawie powód wystawił na rzecz pozwanego faktury VAT nr (...) z terminem zapłaty do dnia 14 lipca 2015 r., FW/PO/781/15 z terminem zapłaty do dnia 29 lipca 2015 r., FW/PO/820/15 z terminem zapłaty do dnia 11 sierpnia 2015 r., FW/PO/832/15 z terminem zapłaty do dnia 14 sierpnia 2015 r., FW/PO/886/15 z terminem zapłaty do dnia 28 sierpnia 2015 r., FW/PO/968/15 z terminem zapłaty do dnia 14 września 2015 r. Pozwany pozostawał zatem w opóźnieniu od dnia następnego po dniu terminu płatności każdej z faktur VAT i od tego dnia należne są powodowi odsetki w przedmiotowej sprawie. Na tej podstawie orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. W toku procesu powód poniósł opłatę od pozwu w wysokości 300,00 zł, koszty zastępstwa procesowego przez profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 2 400,00 zł oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Koszty zastępstwa procesowego ustalone na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.